

1

Mijn hand, mijn voeten liepen, een grassprietje sprong van de ene kilometerpaal naar de andere. Het was een bleke, sombere nacht van een mechanische romance.

Op dat moment verscheen Nestor. Hij hield in zijn linkerhand een kaas en in zijn rechter een van rode wijn vonkelend zwaard. Hij was gehuld in een gevoerde herenjas van manilla-hennep.

‘Wees gegroet, Maria,’ zei hij tegen het grassprietje dat uit de kilometerpaal in de gedaante van Maria tevoorschijn kwam.

Maria hield in haar rechterhand een vuursteen. De vonkelende kaas schitterde als de vuurtoren die zeelieden zien, op stap van de ene kroeg naar de andere. Op haar beurt nam Maria de kaas en legde die voor zich neer om zich te kleden, want ze was naakt; maar de ondoorzichtigheid van de kaas verhinderde niet dat je haar hart kon onderscheiden, dat zich opende als een anemoon. Een komma, die in de bloemkroon zat, leek zich te vervelen. Hij wachtte op een punt.

‘Here Jezus!’ riep de komma uit.

Daar kwam Jezus uit Maria’s handen tevoorschijn.

Op dat moment vond de grootste gebeurtenis van de eeuw plaats: een porfieren zuil die Demosthenes had gekend en

Déroulède had gedood, verdween uit de grote hal van de Gare Saint-Lazare tot grote verbazing van de krantenventster die tegelijk bemerkte dat haar koopwaar ervandoor was. De volgende dag vertrok ze naar de Seychellen, op zoek naar de zuil en haar koopwaar. De verdwijning van de zuil bracht de schedels van Nestor en Maria aan het trillen en toen ze de ogen opsloegen, zagen ze een witte begrafenis gevolgd door duizenden honden van alle maten en rassen.

Eén ervan hield een Franse vlag in zijn muil die hij liet vallen op het hoofd van Maria, die meende dat ze op slag tot Frans staatsburgeres was genaturaliseerd en de inblazing had dat ze zojuist een stokroos had uitgevonden ten behoeve van banketbakkerijen. De begrafenisstoet vervolgde zijn weg zonder voor- of achteruit te gaan. Nestor hield nog altijd een grote blauwe geit bij de halster, die met een opperste waardigheid een hoge hoed droeg.

Nestor en zijn geit daalden in het dal af, dat met schelpen en kleiknopwandelstokken was bezaaid. Een pomp rees op in het dal. Nestor bediende de pomp, maar het enige wat hij eruit kreeg waren een paar krabbetjes die niet geschikt waren voor menselijke consumptie. Ik zeg menselijke, omdat de geit ze verslond met een voldoening die erop wees dat ze niet meer had gegeten sinds de troonsbestijging van Louis-Philippe. Wat is een dal beplant met kleiknopwandelstokken rondom een pomp waaruit krabbetjes komen anders dan het dal der koningen?

Nestor had dit nog maar net begrepen, of de dichtstbijzijnde stok nam een menselijke gedaante aan en Nestor onderkende dat hij zich in het bijzijn van een koning bevond doordat op diens rechter schouderblad het opschrift SPIEGELKAST was getatoeëerd, met een pijl die in de richting van de ruggengraat wees, maar hoe Nestor ook in de ruggengraat keek, hij zag er zijn beeltenis niet in weerspiegeld. Hij had daarentegen onmiddellijk het gevoel dat hij in zijn been werd gestoken door

een helm, die hij als Duits herkende daar hij van een spits was voorzien.

Nestor keek op. Het was om een tweede stok in een koning te zien veranderen. Eén voor één namen alle stokken een koninklijke gedaante aan en alle koningen, die zich rond de pomp hadden geschaard, riepen: 'Er was een bastaardgans die een parelmoeren halssnoer droeg. Het was een goddelijke gans!'

Twee van hen namen Nestor op de schouders en gevolgd door alle anderen droegen ze hem in triomf naar een uit sardineblikjes opgetrokken waterkering waarboven een bord was geplant waarop geschreven stond: *OPKOMEND TIJ*. En inderdaad, de stapel sardineblikjes waste zienderogen aan. Toen hij de hoogte van de Eiffeltoren had bereikt, begon de stapel te slinken, precies op het moment dat een gong weerklonk en het opschrift *OPKOMEND TIJ* veranderde in *AFNEMEND TIJ*. Moet ik jullie vertellen dat de koningen al die tijd pas op de plaats maakten en met een basstem zongen: 'Hij is mijn man, hij is mijn man, ik geef hem slakken!'